

בש"פ 687/21 - אלמוג פייביש נגד מדינת ישראל, תחנת משטרת טירת הכרמל

בבית המשפט העליון

בש"פ 687/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקשת: אלמוג פייביש

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. תחנת משטרת טירת הכרמל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 3.1.2021 (כב' השופט מ' דאוד) ב-ע"ח 39074-12-20

בשם המבקשת: עו"ד יניב שגב

החלטה

1. בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 3.1.2021 (השופט מ' דאוד) ב-ע"ח 39074-12-20, בגדרה נדחה ערר שהגישה המבקשת על החלטת בית משפט השלום בחיפה מיום 3.12.2020 (השופטת מ' פיקוס בוגדאנוב) ב-ה"ת 41881-11-20. בית משפט השלום דחה את בקשת המבקשת למסור לידיה סך של 81,300 ש"ח שנתפסו על ידי תחנת משטרת טירת הכרמל (המשיבה 2, להלן: המשטרה), במהלך חיפוש ברכב שבו ישבו אחרים שאינם צד להליך.

2. ביום 22.10.2020 ביצעה המשטרה חיפוש ללא צו ברכב שבו ישבו מר שרון חרמון ומר עומרי עסאף (להלן:

חרמון-עסאף, בהתאמה; וביחד: האחרים). לאחר שהתעורר יסוד סביר לחשד אצל שוטרי הסיור שהיו במהלך סיור שגרתי בטירת הכרמל. בחיפוש אותרו ברכב ונתפסו רובה אוויר וכן כסף מזומן בסך 81,300 ש"ח כשהוא מחולק ל-3 חבילות (להלן: הכסף). במהלך החיפוש טענו חרמון ועסאף, שניהם בעלי עבר פלילי, כי הכסף שייך לעסאף, ובסיום החיפוש טען חרמון כי הכסף שלו. בהמשך הופיעה במקום המבקשת וטענה כי הכסף שייך לה. המבקשת נחקרה במשטרה בחשד לביצוע עבירות של הלבנת הון והחזקת כסף שהושג בפשע. בחקירתה טענה תחילה כי אימה מסרה את הכסף לחרמון לבקשתה; בהמשך חזרה בה מהטענה כי הכסף שייך לה; ולאחר מכן שבה וטענה כי הכסף שלה. כך על פי המפורט בהחלטת בית משפט השלום ובהחלטת בית המשפט המחוזי; ובהסתמך על חומרי חקירה שהוצגו – דוחות פעולה שסומנו במ/1 ובמ/2, מסמכים שסומנו במ/3 ובמ/4, ובמ/6 ובמ/7, דוח סודי שהוצג וסומן במ/5.

בחלוף כחודש פנתה המבקשת לבית משפט השלום בבקשה למסירת הכסף, בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה). בבקשה הועלו טענות הן לעניין חוקיות החיפוש ועצם תפיסת הכסף, הן לעניין המשך החזקתו בידי המשטרה. המבקשת טענה כי הכסף נתפס על ידי המשטרה שלא כדין מאחר שלא התקיימה אחת מעילות התפיסה המנויות בסעיף 32 לפקודה. כן צוין בבקשה כי החזקת כסף מזומן כשלעצמה אינה מהווה עבירה, ונטען כי הכסף נמשך מחשבונה של המבקשת, וכי תפיסתו מסבה לה נזק רב. המשטרה טענה כי הכסף נתפס כדין, כי מהחקירה עולה שהוא הושג בעבירה, וכן שהכסף כלל לא שייך למבקשת.

3. בית משפט השלום דחה את הבקשה למסירת הכסף בהחלטה מיום 3.12.2020, תוך שקבע כי הנסיבות שבהן אותר הכסף במהלך החיפוש הקימו יסוד סביר לחשד שהצדיק את תפיסתו, בהתאם לסעיף 32 לפקודה. כן נקבע כי המסמכים שהציגה המשטרה בדיון, מעוררים חשד סביר בעוצמה מספקת לכך שהכסף הושג בפשע. בית המשפט סבר כי המשך תפיסת הכסף דרוש הן לשם הבטחת חילוט עתידי הן משום שהכסף עשוי לשמש בהמשך כראיה בבית המשפט. לבסוף ציין בית המשפט כי שוכנע שהמבקשת אינה בעלת הכסף, בניגוד לנטען על ידה בבקשה.

4. המבקשת מיאנה להשלים עם החלטת בית משפט השלום והגישה ערר לבית המשפט המחוזי, שבושבה על הטענה כי לא הייתה עילה לתפיסת הכסף. עוד נטען כי כלל לא ברור מהו ה"פשע" שהכסף הושג באמצעותו, וכי התנהלות המשטרה למעשה הופכת את היוצרות ודורשת מהמבקשת להוכיח כי הכסף הושג כדין. המבקשת שבה ועמדה על הנזקים שנגרמים לה כתוצאה מתפיסת הכסף, וזאת לטענתה מבלי שנבחנו הסיכוי לקיום משפט ושאלת נחיצות הכסף כראיה במסגרתו. המשיבה עמדה על טענתה שלפיה תפיסת הכסף הייתה כדין, וכך גם המשך החזקתו על ידה.

בית המשפט המחוזי דחה את הערר בהחלטה מיום 3.1.2021. בהחלטה נקבע כי תפיסת הכסף בנסיבות שבהן בוצע החיפוש הייתה מוצדקת עקב קיומו של יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה. בית המשפט הוסיף וקבע כי גם המשך התפיסה מוצדק בשל חשד סביר שהכסף הושג מביצוע פשע והוא עשוי לשמש כראיה בבית המשפט ואף להיות דרוש לצורך חילוט. קביעה זו התבססה על עיון בחומרי החקירה שהוצגו בדיון בבקשה. בית המשפט הדגיש כי חקירת המשטרה טרם הסתיימה, כי בוצעו במסגרתה פעולות חקירה רבות, וכי משך הזמן שחלף מאז התפיסה סביר ואינו מצדיק התערבות בהחלטת בית משפט השלום. לבסוף התייחס בית המשפט לשאלת בעלותה של המבקשת בכסף, וציין כי לעת הזו הוא אינו רואה לייחס לשאלה חשיבות מכרעת, וכי "יהיו בעתיד הליכים שתוכל העוררת (המבקשת-ע"ב) לנקוט על מנת לקבוע שהכספים הם בבעלותה, הדברים נאמרו לכאורה ולא היוו חלק עיקרי במסד החלטתו של בית

משפט קמא".

5. בבקשת הרשות לערור שבה המבקשת על טענתה כי תפיסת הכסף במהלך החיפוש והמשך החזקתו על ידי המשטרה מנוגדים לכללים שנקבעו בפקודה ובפסיקה. המבקשת טוענת כי החזקת כסף מזומן אינה מקימה כשלעצמה חשד סביר שמצדיק את תפיסתו, אף אם הכסף מוחזק על ידי אדם בעל עבר פלילי, וכך גם מסירת גרסאות סותרות בנוגע לבעליו. טענתה המרכזית של המבקשת נוגעת לכך שלדבריה היא אינה יודעת מהן העבירות שבגין ננקטים נגדה הליכים פליליים, והתפיסה בכללם. לשיטתה, המשיבה לא גילתה לה או לכל מעורב אחר בגין איזה פשע נתפס הכסף. המבקשת מציינת כי לא הוגש נגדה כתב אישום, והמשטרה אף לא פירטה אלו פעולות חקירה נותרו לבצע טרם שתתקבל החלטה בנוגע להגשת כתב אישום. בהקשר זה טוענת המבקשת כי חרמון לא זומן לחקירה בשום שלב, ואף נמסר לו על ידי המשטרה כי הוא אינו דרוש לחקירה. לבסוף טוענת המבקשת כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה מנומקת כיאות, ומשכך היא לא מיצתה את זכותה לקיום דיון ראוי בעניינה, ואף נגרם לה עיוות דין.

6. לאחר עיון בבקשה למתן רשות לערור על נספחיה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

ענייננו בבקשה "בגלגול שלישי" שחלה עליה אמת המידה המצמצמת שנקבעה בהלכת חניון חיפה, ואומצה במלואה גם ביחס להליכים פליליים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ (13.7.1982)); רע"פ 8963/04 יחיא נ' מדינת ישראל (3.3.2005)). הבקשה אינה מעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינה הפרטי של המבקשת, ומכאן שאינה נמנית עם אותם מקרים חריגים שבהם תינתן רשות לערור.

בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בחנו את הבקשה למסירת הכסף התפוס, קיימו דיון בעל פה ועיינו בחומרי החקירה שהוצגו בעניינה של המבקשת והאחרים. שתי הערכאות שוכנעו כי תפיסת הכסף הייתה במקומה, וכך גם המשך החזקתו על ידי המשטרה. לא עלה בידי המבקשת להצביע על נסיבות שמצדיקות כי ערכאה נוספת תידרש לשאלת קיומה של עילת תפיסה – ומשכך כאמור אין טעם מבורר לקבל את בקשתה וליתן רשות לערור.

עוד יצוין כי אף אם היה מקום לקבוע שתפיסת הכסף אינה מוצדקת, כלל לא ברור אם משמעות קביעה זו היא שהכסף צריך להימסר לידי המבקשת. חרמון ועסאף, שהכסף נתפס ברכב שהיה בחזקתם, לא טענו שהכסף שייך למבקשת; וגם המבקשת לא הייתה עקבית בעניין זה. והדברים מדברים בעד עצמם.

כאמור, עיקר טענתה של המבקשת היא שלחשוד בפלילים זכות לדעת בגין איזו עבירה ננקטים נגדו הליכים, ובכלל זה חקירה ותפיסה של חפצים, וכי המשטרה לא גילתה לחשודים "מהו אותו 'הפשע' שעורר את החשד שהוביל לתפיסת הכסף". אך לא אצל המבקשת נתפס הכסף, אלא אצל האחרים. אין בידי להתייחס למה שגולה או לא גולה לאותם אחרים, מאחר שהם אינם צד להליך זה, והמבקשת אינה יכולה לטעון בשמם. ממילא, טענת המבקשת שלפיה בשלב זה היא לא יודעת אלו אירועים עומדים בבסיס ההחלטה לנקוט נגדה הליכים פליליים, אינה רלוונטית לשאלת קיומה של עילה מתמשכת לתפיסת הכסף שאותה אצל האחרים במהלך החיפוש.

סוף דבר, הבקשה נדחית.
ניתנה היום, ב' באדרהתשפ"א (14.2.2021).

ש ו פ ט ת
